

opusdei.org

Prelatovo pismo (28. oktober 2020) | Poklicanost v Opus Dei

V tem pastirskem pismu msgr. Fernando Ocáriz premišljuje o duhu Opus Dei in o tem, kako se verniki na različne načine posvečajo Delu glede na svoje osebne okoliščine.

6. Nov. 2020

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

1. S pogledom, usmerjenim v stoletnico rojstva Dela, in z mislijo na širno apostolsko obzorje, ki nam ga Gospod postavlja pred oči, bi želel, da ob nauku svetega Jožefmarija umirjeno in poglobljeno premišljujemo o tem, kako se v vsakem izmed nas uresničuje krščanska poklicanost k svetosti. Že takoj na začetku je naš oče razumel, da vsesplošnost tega klica vključuje možnost za polnost ljubezni do Boga in do drugih tudi sredi sveta; sredi našega realnega sveta z njegovimi svetlimi in temnimi stranmi.

I. Dar poklica

Vzvišena milost

2. Bog izvoli in kliče vse ljudi: *Izvolil nas je v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni* (Ef 1,4). Zavedanje in odgovornost spričo tega

darú, ki ju gojimo z mladostno dušo, nas bosta spodbudila k sodelovanju pri posvečevanju sveta. V občestvu z vsemi v Cerkvi si prizadevajmo velikodušno odgovoriti na opredelitev te krščanske poklicanosti za vsakogar izmed nas v Opus Dei.

Glejmo veličino tega klica, ki naše popotovanje po tem svetu napolnjuje s smislom večnosti kljub našim omejitvam in napakam ter težavam, ki jih srečujemo na poti: **kljub vsemu**, kot je pravil naš oče.

Sv. Jožefmarija je govoril o **vzvvišeni milosti poklica**. Ne gre za nekaj trenutnega, marveč za trajno milost: **Je nov pogled na življenje [...], kakor bi se znotraj nas prižgala luč; in obenem je skrivnosten zagon, življenjska sila, ki je podobna valečemu se plazju.**^[1]

Skratka, gre za milost, ki zaobjema vse naše življenje in ki se pokaže kot luč in kot moč. Luč, ki nam daje

videti pot, tisto, kar Bog hoče od nas; in moč, da bi bili zmožni odgovoriti na klic, reči »da« in hoditi naprej po tej poti.

V enem od svojih pisem naš oče trdi, da ***pri poklicu sodelujeta samo božja milost – kot pravi vzrok – in velikodušnost posameznika, ki ga ta milost nagiba.***^[2] Gospod vedno hoče, da naša svoboda – ob pomoči milosti, ki nam svobode ne odvzame, temveč jo izpopolni – igra odločilno vlogo pri odgovoru in s tem pri samem oblikovanju poklica. Ta svoboda se pri predhodnem razločevanju opira tudi na luč in nasvete oseb, ki morejo in morajo svetovati.

Isti duh

3. Vsi v Delu – vsakdo znotraj svojih osebnih okoliščin – imamo isti poklic: klic k temu, da smo in uresničujemo Opus Dei, z istim duhom, z istim

apostolskim poslanstvom, z istimi sredstvi.

Vsi imamo *istega duha*, ki nas žene k posvečevanju običajnega življenja in še posebej dela. ***Na zemlji ni nobenega plemenitega človeškega dela, ki ga ne bi bilo mogoče pobožanstviti, ki ga ne bi bilo mogoče posvetiti. Prav vsako delo moramo posvečevati, ga napraviti sveto in posvečujoče.***^[3] Ta duh nas spodbuja, da iščemo edinost z Bogom v tem, s čimer se ukvarjamo v vsakem trenutku svojega življenja. Zato je posvečevanje dela os, okoli katere se v sozvočju z milostjo vrti naše iskanje svetosti, poistovetenja z Jezusom Kristusom.

To s seboj prinaša pozitiven pogled na zemeljsko stvarnost, ki je takšna, kakršno nam je dal Bog. Ljubimo ta svet, ne da bi spregledali, kar v njem nasprotuje dobremu (prim. 1 Jn 2,15). Njegove skrbi so tudi naše

skrbi in če nam njegove radosti navadno omogočajo, da ga imamo radi, nas morajo njegove tegobe voditi k temu, da ga bomo ljubili še bolj. Kakšno tolažbo in kakšen čut odgovornosti zbujejo te besede sv. Pavla: *Vse je vaše, vi Kristusovi, Kristus pa Božji* (1 Kor 3,22-23).

Medtem ko je posvečevanje dela os naše svetosti, pa je čut božjega otroštva *temelj*. Božje otroštvo je preko posvečujoče milosti naš *vstop* v božansko življenje Svete Trojice, saj smo sinovi Očeta v Sinu po Svetem Duhu. ***Po krstni milosti smo bili postavljeni za božje otroke. S to svobodno božjo odločitvijo je bilo naravno človekovo dostojanstvo neprimerljivo povzdignjeno; in če je greh to čudovito delo uničil, pa ga je odrešenje ponovno vzpostavilo na še čudovitejši način ter omogočilo, da smo še globlje deležni božjega posinovljenja Besede.***^[4]

Ker je temelj, oblikuje božje otroštvo vse naše življenje: daje nam, da molimo z zaupnostjo božjih otrok, da hodimo skozi življenje s sproščenostjo božjih otrok, da razmišljamo in se odločamo s svobodo božjih otrok, da se z bolečino in trpljenjem soočamo v vedrosti božjih otrok, da cenimo lepe stvari, kakor jih ceni božji otrok. Skratka, božje otroštvo **je prisotno v vseh mislih, v vseh željah, v vsakem notranjem vzgibu.**^[5] In nujno se razširi v bratstvo. *Sam Duh pričuje našemu duhu, da smo božji otroci* (Rim 8,16). To pričevanje je v nas sinovska ljubezen do Boga,^[6] ki s seboj prinaša bratsko ljubezen. »Drugi pijejo iz drugih izvirov. Za nas je ta studenec človeškega dostojanstva in bratstva v evangeliju Jezusa Kristusa.«^[7]

Središče in korenina našega duhovnega življenja pa je naposled evharistična daritev. Objektivno je

korenina, kajti »vsakokrat ko se na oltarju obhaja kalvarijska daritev, s katero je *bilo darovano naše velikonočno jagnje, Kristus* (1 Kor 5,7), se izvršuje delo našega odrešenja«. ^[8]—

To, da je življenje tudi subjektivno zares osredotočeno na evharistijo, pa je odvisno tudi od osebnega odziva na milost: ***Bojuj se, da bi sveta oltarna daritev postala središče in korenina tvojega notranjega življenja, tako da se bo ves dan spremenil v dejanje bogočastja – v nadaljevanje maše, katere si se udeležil, in v pripravo na naslednjo – ki bo prekipevalo v molitvenih vzklikih, v obiskih Najsvetejšega, v izročanju tvojega poklicnega dela in družinskega življenja.*** ^[9]—

Iz evharističnega središča krščanskega življenja izvira tudi razvoj in učinkovitost apostolskega

poslanstva: ***Če je središče tvojih misli in tvojih upov v tabernaklju, sin moj, kako obilni bodo sadovi svetosti in apostolata!***^[10]

Isto apostolsko poslanstvo

4. Imamo *isto apostolsko poslanstvo*: vsi smo enako poklicani, da se posvečujemo in sodelujemo pri poslanstvu Cerkve za krščansko preobrazbo sveta; v našem primeru to uresničujemo tako, da živimo po duhu Opus Dei. Delu lastno poslanstvo je mogoče prav razumeti samo znotraj vélikega poslanstva Cerkve, v kateri smo vsi »poklicani, da dajemo drugim jasno pričevanje Gospodove odrešilne ljubezni, ki nam kljub našim nepopolnostim podarja svojo bližino, svojo besedo in svojo moč in našemu življenju daje smisel«. ^[11]

Samo v Cerkvi, v Kristusovem skrivnostnem telesu, prejmemo moč za plodovito služenje svetu našega

časa. Zato navkljub vsem svojim omejitvam delimo s Cerkvijo njena hrepenenja, skrbi in trpljenje v vsakem obdobju in kraju. Vsak izmed nas lahko vzame za svojo tisto držo sv. Pavla: *Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz slaboten? Kdo pa se spotika, ne da bi tudi mene žgalo?* (2 Kor 11,29).

5. Apostolsko poslanstvo ni omejeno na nekatere dejavnosti, kajti izhajajoč iz ljubezni do Jezusa Kristusa lahko prav vse preoblikujemo v krščansko služenje drugim. Vsak s svojim življenjem celovito uresničuje poslanstvo Dela: v svoji družini, na delovnem mestu, v družbi, v kateri živi, med prijatelji in znanci. Zato je razumljivo poudarjanje svetega Jožefmarija, da je treba v Delu vedno pripisovati ***poglaviten in ključen pomen apostolski spontanosti posameznika, njegovi svobodni in odgovorni pobudi, ki jo vodi***

delovanje Duha, ne pa organizacijskim strukturam.^[12] Od tod tudi sledi, da je glavni apostolat Dela apostolat prijateljstva in zaupnosti, ki ga osebno uresničuje vsaka vernica in vsak vernik.

V luči vsega tega lahko bolje razumemo, v katerem smislu ***vse apostolske naloge in orodja za njihov zagon predstavljajo onus et honor, breme in čast za vse: za numerarije, pridružene in supernumerarije pa tudi za sodelavce.***^[13] Apostolsko poslanstvo uresničujemo po občestvu svetnikov, vsi skupaj vsepovsod. Zato sv. Jožefmarija, ko govori o vseh v Cerkvi, spominja, ***da bomo sol, luč in kvas zemlje, če bomo uporabili vsa sredstva: postali bomo božja tolažba.***^[14]

Ista sredstva

6. Pot za uresničitev našega poslanstva je Kristus. In da bi mogli

hoditi za njim kot učenci in apostoli, imamo vsi v Opus Dei *ista sredstva*: iste norme in navade krščanskega življenja ter ista sredstva duhovnega in doktrinalnega izobraževanja. Glede na osebne okoliščine se v življenju odražajo na tak ali drugačen način, toda celota je vedno v svojem bistvu ista.

Dobro je ne pozabiti, da gre za sredstva – in ne za cilje –, ki po božji milosti krepijo rast v kontemplativnem življenju sredi človeških naporov ter črpajo svojo moč v izobilju Kristusovega življenja, ki nam ga dajejo zakramenti, še zlasti sveta evharistija.

Pobožnosti so del ljubezenskega dialoga, ki zaobjema vse naše življenje, in nas usmerjajo k osebnemu srečanju z Jezusom Kristusom. So trenutki, ko nas Bog pričakuje, da bi z nami delil svoje življenje. Prizadevanje za njihovo

izpolnjevanje nas osvobaja, kajti **svetost je prožna kakor sproščena mišica. [...] Svetost ni toga kot lepenka: zna se nasmehnuti, popustiti, počakati. Je življenje: nadnaravno življenje.**^[15]

Na ta način se bomo, zaupajoč v božje usmiljenje, trudili živeti v nenehnem prizadevanju za popolnost ljubezni, skladno z duhom, ki nam ga je dal Bog. Biti svet ne pomeni delati vedno več stvari ali dosegati določene standarde, ki smo si jih zastavili kot cilj. Pot svetosti, kot nas uči sv. Pavel, je v tem, da sledimo delovanju Svetega Duha, dokler ne bo v nas izoblikovan Kristus (prim. Gal 4,19).

Edinost in različnost

7. Naš oče je v dejavnosti Dela videl **eno samo tkanino**, sestavljeno iz različnih načinov za življenje istega poklica. Zato je vztrajal pri tem, da v Delu ni razredov niti prvo- ali

drugorazrednih članov: to velja tako za različne oblike, v katerih je mogoče poklic živeti, kot tudi za vrsto poklicnega dela, ki ga kdo opravlja. Tako kot v vsem, kar je nadnaravno, je bistveni del – o katerem na tem svetu ni mogoče soditi – odziv na božjo ljubezen.

Sv. Jožefmarija je to enotnost poklicanosti opisal rekoč, da imamo ***en sam nadnaravni poklic, en sam duhovni pojav, ki se prožno prilagaja osebnim razmeram vsakega posameznika in njegovemu stanu. Istovetnost poklica prinaša tudi enako predanost, znotraj naravnih meja, ki jih predstavljajo te različne razmere.***^[16]

Naravno je, da se enotnost in različnost v Delu odraža tudi glede moških in žensk: to je enotnost duha, apostolskega poslanstva in sredstev, sočasno z ločenimi dejavnostmi, ki so

lastne enim in drugim. Poleg tega obstaja glede zadev, skupnih celotnemu Delu, med moškimi in ženskami enotnost vodenja na centralni in regionalni ravni. Vodstvenim organom moške in ženske sekcije pripadata enaka iniciativa in odgovornost. V določenih pomembnih primerih, ki so pravno opredeljeni, imajo isto pristojnost sprejeti ali zavrniti predloge prelata oziroma regionalnega vikarja, če gre za posamezne regije.

Vse naše življenje

8. Lahko bi se zdelo, da imajo nekateri večjo stopnjo predanosti poslanstvu Dela kot drugi. To ni tako. Vsi živijo z *enako predanostjo*, kajti biti in uresničevati Opus Dei ne pomeni samo sodelovati pri določenih nalogah ali pri korporativnih apostolskih dejavnostih, niti ni to poglavitni del.

Poklic in z njim povezano poslanstvo obsegata vse naše življenje, ne samo en del; celotno življenje je priložnost in sredstvo za srečevanje z Jezusom Kristusom in za apostolat.

Prav v zvezi s tem je sv. Jožefmarija zapisal, da naš klic pomeni ***celovito poklicnostno srečanje, kajti ne glede na posameznikov civilni stan je celovita njegova predanost delu in zvestemu izpolnjevanju njegovih lastnih stanovskih dolžnosti, skladno z duhom Opus Dei. Zatorej predati se Bogu v Opus Dei ne pomeni izbrati nekatere aktivnosti, ne pomeni nameniti več ali manj časa našega življenja temu, da ga uporabimo za dobra dela, druga pa opustimo. Opus Dei vstopa v vse naše življenje.***^[17] Celovito poklicnostno srečanje, vseobsegajoče v posameznikovem življenju, s polno predanostjo, kajti v vsem je navzoč božji klic k temu, da ga ljubimo in

služimo drugim z ljubeznijo, ki je notranja svoboda. Zaradi tega, kot je zapisal blaženi Álvaro, »zahteva Delo veliko prožnost: minimalen pravilnik, ker je to potrebno; ampak minimalen, zato da črka ne ubije duha: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Kor 3,6)«. ^[18]___

9. Na teh straneh bi vas želel tudi povabiti, da obnovite svojo hvaležnost Gospodu za dar poklica. To bo vesela hvaležnost, ne samo zaradi lepote Dela, ki jo imamo pred očmi takšno, kakršno hoče Bog v njeni celovitosti, temveč tudi ob pogledu vsakogar izmed nas na to, kako ta lepota postaja v polnosti navzoča v osebni slogu, s katerim vsak vernik Prelature živi ravno to poklicanost: kot numerariji – v ženski sekciji tudi kot numerarije pomočnice –, kot pridruženi, kot supernumerariji ali kot člani Duhovniške družbe sv. Križa.

Pri tem bi želel poudariti, kar sem vam napisal pred nekaj meseci: izkušnja osebne šibkosti, pri samem sebi in pri drugih, ob primerjavi s čudovitim predlogom, ki nam ga ponujata krščanska vera in duh Dela, nam ne sme vzbujati malodušja. Ob nezadovoljstvu, ki ga v nas lahko povzroči nesorazmerje med idealom in skromno stvarnostjo našega življenja, bodimo prepričani, da lahko vsak dan znova začnemo z močjo milosti Svetega Duha.^[19]

II. Poklicanost v Delo – numerarije in numerariji

10. V srcu Dela bodo numerariji – poklicani k posebnemu poslanstvu služenja – znali ustrezljivo stati ob strani vsem svojim bratom, da bi napravili njihovo pot svetosti prijetno; da bi jih podpirali v vseh njihovih duševnih in telesnih potrebah; da bi jim pomagali v težavah ter s svojo

***požrtvovalnostjo vsem omogočali
plodovit apostolat.***^[20] Na ta način
numerariji in numerarije dajejo
življenje svojim bratom oziroma
sestram: njihovo delo ***ohranja
dejavnega in budnega duha v vseh
ter s tem prinaša izredno
resničnost bratstva in edinosti.***^[21]

V primeru numerarijev in numerarij je poklicanost v Opus Dei določena z darom apostolskega celibata ter s polno razpoložljivostjo za izobraževalne naloge in apostolske dejavnosti. Ta razpoložljivost, spoznana in uresničena kot posebno poslanstvo služenja drugim, je načeloma podprta z dejstvom, da numerariji živijo v centrih Dela. Kljub temu pa lahko nastopijo številne okoliščine, zaradi katerih to ne bi bilo primerno. Vendar to ne vpliva niti na njihovo istovetnost niti na njihovo poslanstvo, kajti vedno se bodo zavedali, da so v službi drugih, ne glede na to, kje prebivajo.

Razpoložljivo srce

11. Razpoložljivost numerarijev za služenje drugim temelji na pristni *razpoložljivosti srca*: na *resnični svobodi*, s katero je mogoče živeti samo za Boga in preko njega za druge, in ki je združena z voljo do opravljanja nalog, ki so v Delu potrebne.

Za mnoge bo ta razpoložljivost pomenila sodelovanje pri izobraževalnih nalogah in apostolskih dejavnostih, medtem ko se posvečajo poklicnemu delu, ustrezajočemu njihovim talentom, izobrazbi in zanimanju, da bi tja ponesli veselje evangelija. V primeru drugih pa bo njihovo poklicno delo to, da se ukvarjajo z upravljanjem centrov, z izobraževalnimi in vodstvenimi nalogami ali z vodenjem oziroma sodelovanjem pri apostolskih dejavnostih.

Po drugi strani pa razpoložljivost ni omejena na pasivno držo ali na to, da storim, *kar me prosijo*, temveč se v svoji polnosti odraža, kadar razmišljamo, katere talente smo prejeli od Boga, da bi jih dali na razpolago za apostolsko poslanstvo; tako storimo prvi korak, se ponudimo z lastno pobudo. Zato razpoložljivost ni negibnost, ampak je, prav nasprotno, trajna želja, da bi se gibali z *božjim korakom*.

Polno razpoložljivost je treba razumeti in živeti kot svobodo, v smislu, da nimamo druge vezi razen ljubezni (se pravi, da nismo nujno vezani na določeno službo, kraj prebivanja itd., kljub temu pa ostajamo dodobra zakoreninjeni tam, kjer smo). Tisto, kar nas dela svobodne, niso zunanje okoliščine, marveč ljubezen, ki jo nosimo v srcu.

Kot uresničitev te posebne naloge služenja, je naš oče predvidel, da

delo vodenja v Opus Dei pripade numerarijam in numerarijem. Posvečanje tem zadolžitvam je potrebno, saj vzdržuje življenje celote. Vendar bi bilo zmotno misliti, da so tisti, ki se ukvarjajo s temi vodstvenimi ali izobraževalnimi nalogami, bolj razpoložljivi ali da *bolj* uresničujejo Opus Dei. V zvezi s tem je g. Javier v nekem svojem pismu zapisal: »Ne gre drugače, kot da nekatere moje hčere in nekateri moji sinovi omejijo svojo poklicno dejavnost – oziroma jo vsaj za nekaj časa pustijo ob strani –, zato da bi se lahko osredotočili na pomoč svojim bratom in sestram v duhovnem življenju ter vodili apostolsko delo.«^[22]

Naš oče na mnogih mestih govori o tej polni notranji razpoložljivosti, na primer: ***Vsi z nadnaravnim poklicem, numerariji se morajo neposredno in brez oklevanja v žgalni daritvi predati Gospodu,***

tako da mu izročijo vse, kar imajo, vse svoje srce, svoje dejavnosti brez omejitve, svoje imetje, svojo čast.^[23] Gre ravno za to, da zaradi uresničenja Dela svobodno izročijo vse dejavnosti, katerekoli že so, brez omejitev. Kot je očitno, včasih nastopijo okoliščine, zaradi katerih v določenem trenutku dejansko ni mogoče sprejeti nekaterih zadolžitev ali nalog. Zato ponavljam, da je najpomembnejša notranja drža polne razpoložljivosti za služenje drugim iz ljubezni do Jezusa Kristusa.

Skupina, pribita na križ

12. Spomnimo se tudi na te besede svetega Jožefmarija: ***Naš Gospod noče, da bi njegovo Delo imelo minljivo osebnost; od nas pričakuje nesmrtno osebnost, saj hoče v njem – v Delu – imeti skupino, pribito na križ: sveti križ nam bo dal trajnost, vedno v***

samem duhu evangelija, ki bo prinesel apostolat dejanja kot okusen sad molitve in žrtve.^[24] Naš oče ne pove, kdo pripada tej na križ pribiti skupini, vendar pa bl. Álvaro v opombi k temu odstavku pripominja, da so tukaj že oznanjeni ali nakazani različni načini za življenje poklicanosti v Delu. Iz sobesedila lahko sklepamo, da v tem primeru govori predvsem o numerarijih in numerarijah.

Na nekaterih drugih mestih omenja sv. Jožefmarija kot posebej pribite na križ tudi duhovnike. V resnici pa moramo biti prav vsi pribiti na križ, tudi pridruženi in supernumerariji, kajti ravno tam se srečamo z Gospodom, kot pravi naš oče z besedami, ki izražajo njegovo globoko osebno izkušnjo: ***Imeti križ pomeni poistovetiti se s Kristusom, biti Kristus, in zaradi tega biti božji sin.***^[25]

Numerarijem in numerarijam je človeško gledano morda težko, ko je treba za določen čas opustiti prejšnjo službo, da bi se poklicno posvetili drugačnim dejavnostim (upravljanju centrov Dela, vodenju, izobraževanju, usmerjanju ali sodelovanju pri apostolskih dejavnostih), vendar gre za plodovito srečanje s križem, ki je kraj najglobljega poistovetenja s Kristusom in mnogokrat nesluten vir velikega nadnaravnega veselja.

13. Ko zaprosimo za sprejem v Delo, poznamo in svobodno – iz ljubezni! – privzamemo to držo razpoložljivosti, s pomočjo katere se pridružimo božanskemu podvigu. Istočasno pa, kakor vse v duhovnem življenju, dejansko dozorevanje izročitve raste s časom. Ta rast se uresničuje z izobraževanjem, z notranjim življenjem in z različnimi izkušnjami razpoložljivosti – z drobnimi spremembami načrtov, nalog itd. –,

ki dušo pripravljajo na velike spremembe, če so potrebne. Kadar bo šlo za pomembne spremembe ali zadolžitve, se bodo direktorji vsekakor skušali predhodno seznaniti z mnenjem posameznikov, vendar pa bodo le-ti iz ljubezni do Boga in do duš ohranjali pripravljenost na karkoli bi bilo potrebno, pri čemer s preprostostjo pokažejo na težave, ki jih pri tem opazijo.

Odločilno, ponavljam, je to, da vsakdo goji to trajno notranjo pripravljenost za razdajanje svojim bratom oziroma sestram ter še mnogim drugim ljudem, ki pričakujejo naše krščansko služenje: *Povzdignite oči in pogledjte polja, da so bela za žetev* (Jn 4,35).

Ta drža je popolnoma združljiva z neko zdravo poklicno ambicijo ter z razumljivo in odgovorno skrbjo za lastno gmotno vzdrževanje in za

potrebe naše nadnaravne družine. Razpoložljivost glede spremembe poklicne dejavnosti, da bi se mogli posvetiti izobraževanju drugih, če je zaradi Dela to potrebno, je tesno povezana s prepričanjem, da smo ženske in moški, ki hočejo tako drugi, njim enaki, biti navzoči pri izzivih sveta, kajti njihovo poslanstvo je prispevati k temu, da ga preoblikujejo in privedejo k Bogu. To pa se na zelo učinkovit način uresničuje tudi z aktivnostjo na področju vodenja in izobraževanja v Delu.

Numerarije in numerariji živite dar apostolskega celibata kot polnost Kristusove ljubezni, ki se odpira v duhovno očetovstvo in materinstvo. Poklicani ste k temu, da ste žive priče popolne izročitve Bogu sredi sveta, s polno razpoložljivostjo v služenju vsem: zaljubljeni v Jezusa, v druge in v svet. Namenjen vam je poseben klic

k varovanju nadnaravne družine in k skrbi za vaše brate in sestre.

Pred vami se odpira široko obzorje: s svojim vdanim življenjem, ki je včasih morda skrito in brez človeškega sijaja, plodovito sežete vse do zadnjega kotička sveta.

III. Poklicanost v Delo – numerarije pomočnice

14. Numerarije pomočnice imate posebno vlogo služenja, ki jo vršite z ustvarjanjem in vzdrževanjem vzdušja krščanskega doma v centrih Dela. To nalogo uresničujete s svojim poklicnim delom, ki je v vašem primeru *administracija*. Kot veste, ne gre samo za izvrševanje gospodinjskih opravil, ki jih v različni meri moremo in moramo opravljati vsi, temveč tudi za njihovo načrtovanje, organiziranje in usklajevanje na tak način, da bo to ustvarjalo ravno tisto vzdušje, v

katerem se vsi počutijo doma, kot sprejete, *priznane*, negovane ter istočasno odgovorne osebe. To, kar ima sicer velik pomen za vsakega človeka, vpliva na fizionomijo in duhovno razpoloženje celotnega Dela in vsakega njegovega člana. Ženske tako postanete »nenadomestljiva opora in vir duhovne moči za druge, ki so deležni velikih moči«^[26] vašega duha.

Prednost osebe in družine

15. S svojim delom skrbite in služite življenju v Delu, ko postavljate posamezno osebo v središče kot svojo prednostno nalogo. S tem se zelo konkretno pokaže, da je Delo družina, resnična družina, ne družina v prenesenem pomenu. Spominjate se, kako nam je naš oče tolikokrat dejal, da so vezi v Delu močnejše od rodniških vezi, kar se kaže tudi v čutenju, v medsebojni naklonjenosti.

Sv. Jožefmarija je pogosto premišljeval o tem, da je delo *administracije* tisto delo, ki ga je opravljala Devica Marija. Zato mora biti *družinsko vzdušje* Dela kakor posnemanje, kakor nadaljevanje tega, kar je bilo – čeprav nismo videli, si lahko predstavljamo – ozračje nazareškega doma.

Kljub temu da za delo, pripadajoče *administraciji* centrov, obstajajo različna poimenovanja v različnih kulturah, ste numerarije pomočnice resnično sestre, matere, bistveni sestavni del družine, prav tako kot oče ter preostale hčere in sinovi. Zaradi milosti, ki ste jo prejele od Boga, da bi skrbele za vse ljudi v Delu, je sv. Jožefmarija pravil, da če bi bilo to mogoče, bi sam želel biti numerarija pomočnica. Imenoval vas je *mlajše hčere*, ker ste kot poslednje prišle v Delo in ne zato, ker bi vas štel za mladoletne. Nasprotno, prav posebej je zaupal v vašo trdno in

zrelo zvestobo ter se opiral nanjo pri uresničevanju velikih namenov Dela.

Iz najrazličnejših okolij

16. Čudovito dejstvo je, da numerarije pomočnice prihajate iz najrazličnejših okolij. Dejansko si včasih nekatere zastavljajo vprašanje, ali Bog hoče, da postanejo numerarije ali numerarije pomočnice. Eden od razmislekov, ki ga poleg drugih velja upoštevati, je lastno nagnjenje k opravi, ki so neposredno usmerjena v služenje in skrb za druge ljudi. Razločevanje pa je nazadnje seveda odvisno od vsake posamezne osebe, pri čemer je v pomoč duhovno vodenje in usmeritev s strani direktoric.

V vsakem primeru je jasno, da delo *administracije* spremlja velika čast: čast ustvarjati in vzdrževati toplino doma neke družine. Poleg tega osebe, ki delajo v *administraciji*, ***preko tega strokovnega poklica – to namreč***

tudi je, pravi in plemenit poklic – pozitivno vplivajo ne samo na družino, ampak na množico prijateljev in znancev, na ljudi, s katerimi so na tak ali drugačen način v stiku, ko opravljajo delo, ki je včasih mnogo obsežnejše od dela drugih zaposlenih ljudi.^[27]—

Apostolat vseh apostolatov

17. Sv. Jožefmarija je delo *administracije* cenil do te mere, da ga je imenoval *apostolat vseh apostolatov*. Brez tega se Delo ne bi moglo razvijati.

Je apostolat vseh apostolatov najprej zato, ker je to opravilo samo po sebi nadvse direkten apostolat. Vztrajam pri tem, da ni omejeno na zagotavljanje nekaterih gospodinjskih storitev, ki so same po sebi potrebne in pomembne; predvsem je delo, preoblikovano v molitev, ki zelo neposredno vpliva na osebnostno in duhovno

izobraževanje ljudi v centru, ki ga oskrbuje *administracija*. Vzdušje, ki ga ustvarjate, vzgaja, globoko vzgaja.

Vaše dobro opravljeno delo dejansko materializira nekega duha in ga preko dejanj učinkovito posreduje drugim na konkreten in stalen način. Zato si prizadevate za največjo možno strokovnost pri domačih opravilih, tako kot ravnajo vse moje hčere in sinovi pri svoji lastni zaposlitvi. Ko to povzdigujete na obzorje posvečenega dela, polagate strokovno usposobljenost neposredno v služenje ljudem ter jo spreminjate v dejavnik človečnosti in navdiha za poklicno delo vseh drugih.

Na drugem mestu pa je delo *administracije* apostolat vseh apostolatov zato, ker omogoča druge apostolate, s tem ko deluje kot življenjski sok in spodbuda, zlasti kadar si prizadevate to delo

spreminjati v dialog z Bogom. ***Ko delate v administraciji***, vam je pisal sv. Jožefmarija, ***imate delež pri celotnem apostolskem delu, sodelujete pri vseh dejavnostih. Njeno dobro delovanje je potrební pogoj, največja spodbuda za celotno Delo, če to opravljate z ljubeznijo do Boga.***^[28] Zelo občutna je razlika, kadar na začetku apostolskega dela v kakšni državi ali mestu še ni administracije; ko pa je navzoča, človek tudi začuti, da Delo pridobi več življenja in zagona. Poleg tega, kot je razumljivo, numerarije pomočnice sodelujete pri številnih drugih apostolskih dejavnostih, kolikor je to le mogoče v vsakem primeru.

Pravimo tudi, da je administracija *hrbtenica* Dela, ker podpira celo telo, ki bi sicer ne moglo stati pokonci. To je res tako, hvala Bogu; gre za nekaj, kar moramo vedno upoštevati in ceniti. Seveda ste del te hrbtenice in

tega apostolata apostolatov tudi druge numerarije, ki delate v administraciji.

Moje hčere, numerarije pomočnice, imate navdušujoče poslanstvo: preoblikovati ta svet, ki je danes tako poln individualizma in brezbržnosti, v resničen dom. Vaše delo, opravljeno z ljubeznijo, lahko doseže prav vsako okolje. Tako gradite bolj človeški in bolj božji svet, ker mu dajete dostojanstvo s svojim delom, spremenjenim v molitev, s svojo ljubeznijo in s strokovnostjo, ki jo vlagate v skrb za ljudi v njihovi celovitosti.

IV. Poklicanost v Delo – pridružene in pridruženi

Edinstven značaj

18. Pridruženi uresničujete Opus Dei predvsem s pomočjo globokega osebnega apostolata v svojem

lastnem delovnem in družinskem okolju ter tako, da sodelujete z numerariji pri oskrbi drugih vernikov Dela. S svojim življenjem odražate veliko svobodo, ki pripada apostolski dejavnosti vsakega krščenega, s tem ko jo vršite z vso močjo nevezanega srca. Zato vam je sv. Jožefmarija lahko rekel: ***Zavidam vam, vaša izročitev Bogu je celovita in polna tako kot moja, vendar vi pridete dlje.***^[29] Kaj je hotel s tem povedati? Hotel je reči, da je najpomembnejše biti sredi sveta, sredi aktivnosti, sredi opravil, med družinami, da bi tja ponesli krščansko življenje.

Živite v najrazličnejših okoliščinah in se gibljete v vsakovrstnih službenih okoljih. Vaše življenje se odpira v brezmejno polje možnosti, v katerih je mogoče utelesiti in širiti duha Opus Dei. Ker izhajate iz tako različnih okolij, lahko dosežete celotno družbeno tkivo; s trajnejšo

navzočnostjo v svojem kraju
podpirate ukoreninjenje apostolskih
dejavnosti na določenem območju;
vaš življenjski slog vam omogoča
gojiti raznovrstne stike in to početi
na stalen način: sorodniki, službeni
sodelavci, prebivalci soseske, vasi,
mesta ali države, v kateri živite. **Vi
pridete dlje**, kot je dejal sv.

Jožefmarija, ne samo po obsegu
apostolata, ampak po globini, tudi
zato ker z lastno izkušnjo pokažete,
kaj pomeni izročitev Bogu *sredi sveta*
z nedeljenim srcem.

Zato lahko prav dobro razumemo
željo našega očeta, da bi bilo vas,
pridruženih, dvakrat več kot
numerarijev: kajti glavno je delo
sredi običajnih okoliščin in osebno
delovanje vsakega posameznika.

Če je kdo med razmišljanjem o
možnosti svoje poklicanosti v Delo
neodločen o tem, ali je zanj prava pot
postati numerarij ali pridružen, mu

je morda treba pojasniti, da bi bilo zmotno misliti, da je numerarij več od pridruženega. To je zelo pomembno pri razločevanju poklica. V nekaterih primerih je način, kako se poklicanost v Delo konkretizira, očiten: na primer, poročen moški je lahko supernumerarij, ne pa pridružen niti numerarij. Vendar pa so tudi drugi, manj očitni primeri in končno razločevanje mora opraviti vsak posameznik: on je tisti, ki spoznava, kaj znotraj enega samega in vsem skupnega poklica Bog konkretno hoče od njega. Zaradi razumnosti je vsekakor zelo primerno, da se posvetuje pri duhovnem vodstvu in tudi z direktorji, ki ga poznajo in bodo skupaj z njim želeli priti do razločevanja o tem, kaj je božja volja.

Prijeten Kristusov vonj

19. Pridruženi in pridružene so bili posebej v mislih svetega Jožefmarija,

ko je zapisal: ***S svojim delom, ki ga včasih opravljajo v korporativnih dejavnostih, v vseh družbenih okoliščinah, v vseh sredinah, na najrazličnejših koncih sveta, prinašajo vsepovsod med svoje tovariše prijeten Kristusov vonj; in prizadevajo si s krščanskim čutom usmerjati dejavnosti – tako uradne kot zasebne – na področju družbe, stroke, gospodarstva, v katerih so udeleženi zaradi svojega mesta in položaja v družbi. In pri vsem tem običajno ni potrebno, da bi spreminjali svoj kraj bivanja ali zaposlitev.***^[30] V zvezi s tem sem neposredno slišal, ko je g. Javier, povzemajoč nauk svetega Jožefmarija, zatrdil, da pridružene in pridruženi na posebej jasen način izražate to, kar Opus Dei je, s posvečevanjem običajnega življenja, poklicnega dela in družinskega življenja, ne da bi se oddaljili s svojega mesta.

Pridruženi včasih delate v šolskih korporativnih dejavnostih ali v drugih apostolskih pobudah. Kljub vsemu pa to ni vaš glavni način sodelovanja pri poslanstvu Dela, saj je vse Delo v vaših rokah. Na trenutke je potrebno, da prevzamete več zadolžitev, toda poglavitno je posvečevanje običajnega življenja, stik prijateljstva in zaupnosti z ljudmi, in v primeru potrebe tudi spremljanje vaših prijateljev na izobraževalnih dejavnostih svetega Rafaela in svetega Gabriela ... Na kratko povedano, Bog vas kliče, da ste kvas sredi množice. Pri vas je ključno, ponavljam, delovanje sredi običajnih okoliščin in osebnega dela vsakega izmed vas.

V. Duhovniki Prelature

20. Izmed numerarijev in pridruženih izhajajo duhovniški poklici v Delu, ki so tako kot laiki bistveni v teološki in cerkvenopravni

stvarnosti Prelature. Ta klic ni nekakšna krona poklicanosti v Delo, marveč način, kako naj to poklicanost živijo z **večjo obveznostjo kot drugi, da položijo svoje srce na tla kakor preprogo, da bi njihovi bratje mehko stopali.**

[31]

Poleg tega, kar je lastno duhovniški službi v Cerkvi, katere središče je evharistija, se duhovniki Prelature predvsem posvečajo služenju drugim vernikom in duhovniški oskrbi njihovih apostolskih dejavnostih. Natančneje povedano, zaradi posebnega pastoralnega poslanstva Prelature je njihova glavna naloga obhajanje zakramentov evharistije in pokore, oznanjanje božje besede, duhovno vodstvo ter obsežno doktrinalno izobraževanje.

Dejstvo, da duhovniki Prelature tako kot drugi živijo po duhu Dela, prinaša s seboj določen duhovniški

slog: pri svojem službovanju nujno odsevajo sekularnost; spoštujejo in z veliko obzirnostjo podpirajo odgovornost in iniciativnost vernikov laikov; ravnajo nadnaravno, da bi ljudi približali k Bogu; v drugih spodbujajo svobodo duha, kar je ljubezen; delujejo z osebno pobudo, da bi mogli vršiti obsežno duhovniško delo. Kolikor je mogoče, seveda sodelujejo tudi pri dejavnostih škofije.

V službi drugih

21. Na začetku nekega pisma, posebej namenjenega njegovim sinovom duhovnikom, je sv. Jožefmarija zapisal: ***Prejeli ste posvečenje, moji sinovi duhovniki, da bi služili.***

Dovolite mi, da na začetku spomnim, da je vaše duhovniško poslanstvo poslanstvo služenja. Poznam vas in vem, da ta beseda – služenje – povzema vašo hrepenenja, vse vaše življenje, ter

je vam v ponos in meni v tolažbo. Namreč ta dobra in iskrena pripravljenost, da se nenehno trudite za dobro drugih, ki jo imate tako kot vaši bratje laiki in vaše sestre, mi daje pravico reči, da ste gaudium meum, et corona mea (Flp 4,1), moje veselje in moja krona.«^[32]_____

Duh služenja vas, duhovnike, spodbuja k temu, da se čutite in dejansko ste zgolj še eden več med svojimi brati, saj se zavedate, da je v Delu ***en sam razred članov, čeprav je sestavljen iz duhovnikov in laikov.***^[33]_____ Istočasno pa si z zgledom in besedo prizadevate biti kakor buditelji želje po svetosti v drugih ter orodje edinosti v Delu. Medtem ko ste vedno vsem zelo blizu, skušajte ohranjati primerno uglajenost, duhovniško resnost v načinu nastopanja, v pogovorih itd.

Sinovi moji, če je sv. Jožefmarija vsem govoril, da ***moramo govoriti o Kristusu in ne o samih sebi,***^[34] se duhovniki še posebej trudite, da ne bi blesteli, da ne bi bili protagonisti, in si prizadevate, da bi blesk in protagonizem v vašem življenju bil Kristusov, ter da bi blesteli kvečjemu vaši bratje in vaše sestre. V ta namen, kot dobro veste in tako poskušate živeti, je še posebej potrebna vaša združenost z Bogom, vaša molitev in vesela žrtev, v enotnosti življenja.

VI. O apostolskem celibatu numerarijev in pridruženih

22. Poklic v Delo, ki ga imajo numerariji in pridruženi ter numerarije in pridružene, vključuje apostolski celibat, ki je božji dar in odgovor na ta dar kot odziv ljubezni na Ljubezen. ***Imejte vedno v mislih, da je Ljubezen – Ljubezen vseh ljubezni – razlog našega celibata.***

^[35] Zato ne moremo razmišljati o

celibatu zgolj ali predvsem kot o nekakšni prikladni izbiri, se pravi o nečem, kar je primerno zato, da se lahko bolj posvetimo dejavnostim Dela ali da se lahko gibljemo iz enega kraja v drugega. Res je, celibat to omogoča oziroma olajša, vendar je njegov temeljni razlog to, da je prav poseben dar poistovetenja s Kristusovim življenjem. »Celibat mora biti pričevanje vere: vera v Boga postane nekaj oprijemljivega v tej obliki življenja, ki lahko ima smisel samo, če izvira iz Boga. Utemeljiti življenje na njem, odreči se zakonu in družini, pomeni sprejeti in izkusiti Boga kot resničnost, da bi jo tako mogli prinašati ljudem.«^[36]

Apostolski celibat nas ne ločuje od drugih; ker pa vključuje zavezo ohraniti nerazdeljeno srce za Boga, se mora pokazati v slogu predanega življenja, na podoben način kot pri poročeni osebi, ki se ne obnaša tako,

kot če ne bi imela nikakršne zavezanosti zvestobe do sozakonca.

Poklic, doživet na radikalen način, včasih trči ob standarde sveta. Tudi tukaj lahko uporabimo te splošne besede svetega Jožefmarija: **»Kaj pa v brezvernem ali poganskem okolju, ko bo to trčilo ob moje življenje, se mar moja naravnost ne bo zdela narejena?« me sprašuješ. – In odgovarjam ti: seveda bo tvoje življenje nasprotovalo njihovemu življenju, a ravno to nasprotovanje, s katerim potrjuješ svoja dela in svojo vero, je ta naravnost, ki jo od tebe zahtevam.**^[37]

Vedno znova obnavljajmo v sebi prepričanje, da dar apostolskega celibata odseva posebno božjo ljubezen, klic k posebnemu poistovetenju z Jezusom Kristusom, ki celo s človeškega vidika, predvsem pa v nadnaravnem smislu, prinaša

tudi večjo zmožnost za ljubezen do vseh ljudi. Od tod dejstvo, da celibat, ki se odreče telesnemu očetovstvu in materinstvu, omogoča mnogo večje duhovno materinstvo oziroma očetovstvo. V vsakem primeru pa bo dejansko bolj poistoveten s Kristusom tisti, ki bo bolj ljubil Gospoda, naj bo samski ali poročen, saj je tudi zakon ***božja pot na zemlji.***^[38]___

VII. Poklicanost v Delo – supernumerarije in supernumerariji

To je velika božja milost

23. Večji del vernikov Opus Dei sestavljate supernumerariji, ki si prizadevate posvečevati vse plati svojega življenja, na poseben način pa zakonsko in družinsko življenje, saj ste običajno poročene osebe. Leta 1947 je sv. Jožefmarija v pismu svojim sinovom v Španiji odgovarjal

na neke misli, ki jih je prejel o supernumerarijih: ***Prebral sem zapiske o supernumerarijih. [...] Naslednji teden ti bom vrnil lističe skupaj s kakšnim konkretnim napotkom. Na vsak način pa – povem že vnaprej – ne smemo pozabiti, da ne gre za vpisovanje nekih gospodov v nekakšno društvo. [...] Velika božja milost je biti supernumerarij!***^[39] Bog je tisti, ki daje milost: obilo milosti, pravi sv. Jožefmarija, in milost, ki je velika: milost poklicanosti v Delo. Za supernumerarije vključuje ta milost posebno pomoč za hojo po njihovi poti posvečevanja: po poti, ki je zaznamovana s krstom in v večini primerov z zakramentom zakona ter z ustvarjanjem družine.

Klic predpostavlja neko izbiro in je usmerjen, kot že rečeno, v poslanstvo: biti in uresničevati Opus Dei v Cerkvi. Ko sv. Jožefmarija v *Navodilu o delu svetega Gabriela*

govori o supernumerarijah in supernumerarijih, pravi: ***Vidim ta veliki dejavni izbor [...]. Vsi, vsak izmed njih se zaveda izvoljenosti od Boga, da bi dosegel osebno svetost sredi sveta, prav na mestu, ki ga zaseda v svetu, s trdno in razsvetljeno pobožnostjo, ko z veseljem, četudi je težko, izpolnjuje dolžnosti vsakega trenutka.***^[40] Zato nikdar ne glejmo na poklic kot na množico zahtev, obveznosti – čeprav jih seveda vključuje –, temveč predvsem kot na božjo izbiro, kot velik božji dar.

Obzorje, ki daje smisel vašemu poslanstvu je določeno s tem, da ste ***kvas, ki ljudi pobožanstvi, in s tem ko jih dela božje, jih istočasno naredi resnično človeške.***^[41] Tako kot Ákvila in Prískila, ki sta v Korintu sprejela sv. Pavla (prim. Apd 18,2) in ki sta oznanila evangelij Apolu ter še mnogim drugim (prim. Apd 18,26; Rim 16,3; 1 Kor 16,19); kakor številni

izmed tistih prvih kristjanov, ki so živeli tako normalno življenje kot njihovi sodobniki in ki so obenem bili sol zemlje in luč sveta, ki je bil pogreznjen v temo.

Supernumerariji zapolnjujejo celotno paleto družbenih položajev, strok in zaposlitev. Vse življenjske okoliščine in situacije so posvečene s pomočjo teh mojih otrok – moških in žensk –, ki si znotraj svojega stanu in položaja v svetu prizadevajo za iskanje krščanske popolnosti s polnostjo poklica.^[42] Poglejte, kako naš oče poudarja ***polnost poklica***. Kar zadeva različnost, pa je jasno, da izhaja iz dejstva, da je Delo pot posvečevanja in apostolata v običajnem življenju; v običajnem življenju, ki dopušča vsako različnost v tem, kar je človeško in pošteno.

Zakon in družina

24. Poklic supernumerarijev v Delo se na prvem mestu odvija v družinskem okolju. ***Vaš prvi apostolat je ob domačem ognjišču.*** ^[43] Sv. Jožefmarija je imel željo, da bi bili domovi supernumerarijev in supernumerarij ***svetli in veseli, središča, iz katerih izžareva evangeljska blagovest.*** ^[44] To je vaša zapuščina družbi. Zato vam je tudi dejal: ***Izobraževanje, ki vam ga nudi Opus Dei, vas vodi k temu, da cenite lepoto družine, nadnaravnega dela, ki pomeni ustvariti si dom, vir posvečevanja, ki se skriva v zakonskih dolžnostih.*** ^[45]

Poleg tega ste poklicani, da pozitivno vplivate na druge družine; še posebej s tem, ko jim pomagate, da svojemu družinskemu življenju dajo krščanski smisel, in tako da mladino pripravljate na zakon, da bi se mnogi mladi navdušili in bili sposobni ustvarjati krščanske domove, iz

katerih bodo lahko prišli tudi številni poklici za apostolski celibat, če bo takšna božja volja.

Tudi samski in ovdoveli – in seveda zakonci brez otrok – lahko v družini vidite prvi apostolat, kajti vedno boste na tak ali drugačen način imeli neko družinsko okolje, za katero boste lahko skrbeli.

Krščanski vpliv na okolico

25. Sv. Jožefmarija je v vas videl veliko mobilizacijo kristjanov, ki v svojem delu in v svojem družbenem okolju izžareva Kristusovo ljubezen, predvsem preko svojega apostolata prijateljstva in zaupnosti. In ko ga opravljajte, to pripomore tudi k izboljšanju samih struktur družbe, jih napravlja vedno bolj človeške in skladne z življenjem božjih otrok, z aktivnim sodelovanjem pri reševanju problemov našega časa. ***Opravljajte nadvse plodovit apostolat, ko si prizadevate s krščanskim čutom***

usmerjati ustanove in človeške strukture, v katerih delate in se gibljete.^[46]_____

Jasno je, da poklic in iz njega izhajajoče poslanstvo supernumerarij in supernumerarijev ni omejeno na izpolnjevanje nekaterih pobožnosti, na udeležbo pri izobraževalnih dejavnostih in na sodelovanje pri kakšni apostolski aktivnosti, temveč obsega vse vaše življenje, kajti vse v vašem življenju je lahko srečanje z Bogom in apostolat. Uresničevati Opus Dei pomeni uresničevati ga v lastnem življenju ter po občestvu svetnikov sodelovati pri njegovem uresničevanju po vsem svetu. Oziroma, kot nas je z nazornimi besedami spominjal naš ustanovitelj, uresničevati Opus Dei, *tako da je vsak izmed nas Opus Dei.*

Čutiti Delo kot nekaj lastnega vam vzbuja živo zanimanje do

izobraževanja, da bi lahko Kristusa prinašali drugim in znali predstaviti svojo vero. Dejansko je **izobraževanje, ki vam ga nudi Opus Dei, prožno: kakor rokavica roki se prilagaja vaši osebni in družbeni situaciji. [...] V nas je en sam duh in imamo ista asketska sredstva, ki se morejo in morajo v vsakem primeru uresničevati brez togosti.**^[47]_____

Ta prilagodljivost, s katero se izognemo togosti, ne pomeni, da biti supernumerarij predstavlja manjšo zahtevo po junaštvu ali radikalnosti pri hoji za Jezusom Kristusom. Zato je dobro, da se ne ustavljamo preveč ob različnih okoliščinah, pač pa ob samem bistvu tega, kar je v teh okoliščinah božji klic, od Boga dano poslanstvo. V vsaki situaciji je poglavitno to, da smo z Jezusom, da ljubimo Jezusa, da delamo z Jezusom in ga prinašamo vsepovsod.

Ko je Jožefmarija zapisal, da se **supernumerariji služenju Delu posvečajo delno,**^[48] je s tem mislil na fizično razpoložljivost za konkretne apostolske dejavnosti, ne pa na delno uresničevanje Dela, kajti ta naloga, še enkrat ponavljam, se udejanja z vsem življenjem. Zato naš oče tudi pravi, ko govori o apostolskem poslanstvu supernumerarij in supernumerarijev: ***To ni apostolat, ki se izvaja občasno ali priložnostno, ampak stalno in kot poklic, ter je zastavljen kot ideal celotnega življenja.***^[49]

Bog pričakuje, da se spontano in z lastno pobudo odprete kakor pahljača ter najrazličnejšim ljudem prinašate veselje evangelija. ***Pri svojem apostolskem delovanju bodite iniciativni znotraj nadvse širokih možnosti, ki jih določa naš duh, da bi – v vsakem kraju, v vsakem okolju in v vsakem času –***

***našli aktivnosti, ki se najbolj
prilegajo okoliščinam.***^[50]_____

To je véliko poslanstvo mojih hčera
in sinov supernumerarijev, ki ne
pozna mejá: ***Naj ne bo nobene vasi,
v kateri ne bi kak supernumerarij
izžareval našega duha.***^[51]_____

VIII. Poklicanost v Delo – pridruženi in supernumerariji Duhovniške družbe sv. Križa

***26. Vi prav toliko pripadate Opus
Dei kot jaz,*** je sv. Jožefmarija govoril
duhovnikom in diakonom,
pridruženim in supernumerarijem
Duhovniške družbe sv. Križa, ki niso
inkardinirani v Prelaturo.

Klic k svetosti sredi sveta seveda
vključuje tudi svetne duhovnike,
inkardinirane v škofijah. Poklicanost
v Delo je ista: božji klic k iskanju
svetosti in izvajanju apostolata v

osebnih okoliščinah in v izpolnjevanju lastnih dolžnosti, z istim duhom in istimi asketskimi sredstvi ter s pripadnostjo družini Opus Dei.

Pravni izraz za vključenost v Delo je gotovo drugačen pri vernikih Prelature in pri članih Duhovniške družbe sv. Križa, ki niso inkardinirani v Prelaturo. Kljub temu pa različnost cerkvenopravne vezi (ki je jurisdikcijske narave v enem in ima naravo združenja v drugem primeru) ničesar ne odvzame istovetnosti klica k prizadevanju za svetost z istim duhom in s sredstvi, značilnimi za Opus Dei.

Ta pravna razlika omogoča, da vas klic v Delo ne iztrga z vašega mesta, saj ostajate inkardinirani v svojih škofijah, ne da bi se niti najmanj spremenilo razmerje med vami in vašim škofom ter preostalimi

duhovniki. Vaša poklicanost okrepi in z ustreznimi sredstvi olajša zvesto in velikodušno izpolnjevanje duhovniških obveznosti ter vaših službenih opravil, tako da vašo pot svetosti napravi prijetnejšo. Poleg tega vam še posebej pripada naloga spodbujanja duhovniških poklicev in pozvani ste k temu, da postanete kvas edinosti s škofi in bratstva med duhovniki svoje škofije.

Kako vas je k temu opogumljal naš oče! ***Trudite se spremljati drug drugega, tudi v človeških stvareh. Imejte meseno srce, kajti meseno je srce, s katerim ljubimo Jezusa, Očeta in Svetega Duha. Če vidite katerega izmed svojih bratov v stiski, pojdite, pojdite k njemu, ne čakajte, da vas pokliče!***^[52]

Veselje je premišljevati o tem, da posvečevanje dela – ki je os duhovnega življenja – za člane Duhovniške družbe sv. Križa v bistvu

pomeni posvečevati duhovniško dejavnost. V svojih glavnih potezah je to že objektivno sveta dejavnost; toda istočasno je, tako kot vsako delo, kraj in sredstvo za osebno posvečevanje in apostolat.

* * *

27. Bližamo se stoletnici tistega 2. oktobra 1928, ko je Bog svetemu Jožefmariju dal videti Delo. Od takrat se je na svetu in v Cerkvi – in torej tudi v Delu – zgodilo in se še dogaja marsikaj veselega in marsikaj bolečega.

Ko je 27. marca 1975 naš oče pridigal in hkrati molil, se je spominjal razmeroma kratke zgodovine Opus Dei: ***Neizmerno obzorje: toliko trpljenja, toliko veselja. Sedaj pa je vse eno samo veselje, eno samo veselje ... Iz izkušnje namreč vemo, da so trpljenje udarci kladiva, s katerim hoče umetnik iz vsakogar, iz te brezoblične mase naše***

***osebnosti, napraviti razpelo,
Kristusa, da bi nastal tisti alter
Christus, v katerega se moramo
spremeniti. Gospod, hvala za vse.
Hvala ti!***^[53]—

Lepota krščanskega poklica, kakor ga je Gospod izoblikoval v Delu za vsako vernico in vsakega vernika, nas mora navdati z veseljem: po eni strani z zdravim človeškim veseljem ob pogledu na toliko dobrih stvari in ljudi; po drugi strani pa še prav posebej s tem nadnaravnim veseljem, ki po besedah našega očeta ima ***korenine v obliki križa***.

Prevzema nas radost ob zavedanju – pomislimo še enkrat na to –, da ***nam bo sveti križ dal trajnost, vedno v samem duhu evangelija, ki bo prinesel apostolat dejanja kot okusen sad molitve in žrtve.***^[54]—

Sveto Devico Marijo prosimo, naj nas blagoslavlja in materinsko spominja, da je Delo v rokah vsakogar izmed

nas. Tako se bo po božji volji in z odzivom na njegovo milost zgodovina, ki se je začela 2. oktobra 1928, nadaljevala kljub naši šibkosti in našim napakam vse do konca časov: še naprej bomo delali z veseljem ter si prizadevali postaviti Kristusa na vrh vseh človeških dejavnosti, za božjo slavo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš oče

Rim, 28. oktober 2020

.....

[1] *Pismo 9. 1. 1932*, št. 9.

[2] *Pismo 12. 12. 1952*, št. 35.

[3] *Pismo 31. 5. 1954*, št. 17.

[4] *Pismo 19. 3. 1967*, št. 93.

[5] *Božji prijatelji*, št. 146.

[6] Prim. sv. Tomaž Akvinski,
Comentario a la epístola a los Romanos, 8, 3.

[7] Frančišek, okr. *Fratelli tutti*, št. 277.

[8] 2. vatikanski cerkveni zbor, konst. *Lumen gentium*, št. 3.

[9] *Kovačnica*, št. 69.

[10] Prav tam, št. 835.

[11] Frančišek, apost. spod. *Evangelii gaudium*, št. 121.

[12] *Pogovori*, št. 19.

[13] *Pismo 31. 5. 1954*, št. 34.

[14] *Jezus prihaja mimo*, št. 74.

[15] *Kovačnica*, št. 156.

[16] *Pismo 24. 12. 1951*, št. 137.

[17] *Pismo 25. 1. 1961*, št. 11.

[18] Bl. Álvaro del Portillo, opomba
135 k *Navodilu o delu svetega
Mihaela*.

[19] Prim. Sporočilo, 20. 7. 2020.

[20] *Pismo* 29. 9. 1957, št. 8.

[21] Prav tam, št. 76.

[22] Javier Echevarría, Pastirsko
pismo, 28. 11. 1995, št. 16.

[23] *Navodilo o delu svetega Gabriela*,
št. 113.

[24] *Navodilo o nadnaravnem duhu
Dela*, št. 28.

[25] *Meditacija*, 28. 4. 1963.

[26] Sv. Janez Pavel II., apost. pismo
Mulieris dignitatem, št. 30.

[27] *Pogovori*, št. 88.

[28] *Pismo* 29. 8. 1965, št. 11.

[29] *Klepet*, 15. 9. 1962.

[30] *Pismo 29. 9. 1957, št. 13.*

[31] *Pismo 8. 8. 1956, št. 7.*

[32] Prav tam, št. 1.

[33] Prav tam, št. 5.

[34] *Jezus prihaja mimo, št. 163.*

[35] *Navodilo o delu svetega Mihaela, št. 84.*

[36] Benedikt XVI., Govor, 22. 12. 2006.

[37] *Pot, št. 380.*

[38] *Pogovori, št. 92.*

[39] Pismo Generalnemu svetu Opus Dei, 18. 12. 1947.

[40] *Navodilo o delu svetega Gabriela, št. 9.*

[41] *Pismo 9. 1. 1959, št. 7.*

[42] Prav tam, št. 10.

[43] Prav tam, št. 53.

[44] *Jezus prihaja mimo*, št. 30.

[45] *Pismo 9. 1. 1959*, št. 53.

[46] Prav tam, št. 17.

[47] Prav tam, št. 33.

[48] *Navodilo o delu svetega Gabriela*, št. 23.

[49] Prav tam, št. 15.

[50] *Pismo 24. 10. 1942*, št. 46.

[51] *Pismo 9. 1. 1959*, št. 13.

[52] Zapiski z družinskega srečanja z duhovniki, 26. 10. 1972, v: Splošni arhiv Prelature, P04 1972, II, str. 767.

[53] Njegove besede med pridiganjem, v: Splošni arhiv Prelature, P01 1975, str. 809.

[54] *Navodilo o nadnaravnem duhu Dela*, št. 28.

Copyright © Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-28-
oktober-2020/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-28-oktober-2020/) (31. Mar. 2026)